

стреми ся отъ харно все на по-харно и на желанието имъ свършание нѣма; така и на евѣнкъ ся виждало малко това, дѣто само да гледа на прѣкрасныйтъ непознайникъ и да вижда нѣжностътъ, исказвана въ очитѣ му. Ней ся искало да знае и гласътъ му, да го хване за ржжъ и да бжде по-близко до неговото сърдце и дрѣ. — Що да ся стори, какъ да бжде, като е мжчно таквызъ желанія да ся искоренятъ и когато ся неиспѣлнѣватъ, то младата хубавица трѣба да потѣжи, даже и да поплаква. — Дѣто ще ся каже че и Невѣнка пакъ ся заловила за съзътъ и все плакала. — Сждбо, сждбо! Ты нѣма ли да ся съжялишь надъ ней? Ще искашь ли ты още и това, щото свѣтлитѣ ѣ очи да помрачѣйтъ отъ съзъ, нѣжното ѣ лице да повѣне отъ тжгы? — Да видимъ какво има да бжде.

Единъжъ прѣди вечерѣж, когато бояринътъ Тахомиръ не бѣлъ у дома си, Невѣнка съгледала изъ прозореца, че тѣхнытъ порты ся отворили и влѣзълъ човѣкъ съ сини дрехы, запѣтлѣнъ съ златны пѣтелли, видѣла... и работата паднѣла отъ ржцѣтъ ѣ, — понеже този човѣкъ бѣлъ прѣкрасныйтъ непознайникъ! «Мамо, подумала тя съсъ слабъ гласъ на помайчимъ си, кой е този?» Старата погледнѣла, усмихнѣла ся лукаво и излѣзла вънъ. Но ето, повѣрижла ся, засмѣла ся високо и казала: «той е тука!» и пакъ трѣгнѣла къмъ него, вѣрно къмъ него. — Ахъ Боже! думала Невѣнка, що ще бжде? Погледнѣла пакъ на прозорецътъ и видѣла че младый момъкъ вече влѣзълъ въ залжж, сърцето ѣ ввѣрчяло къмъ него да го посрѣще, но страхътъ ѣ говорилъ: спри ся тукъ..... Хубавицата ся повинувала на този послѣдѣнъ гласъ, но съ трудно принужденіе и съ голѣмо нетѣрпѣние: понеже отъ всичко най несноено е да ся противимъ на сѣрдечното си влеченіе. Невѣнка стояла, ходяла и сидала, захващала ся за едно и за друго; но нищо не правяла: и едната четвъртъ на чясътъ сторила ѣ ся година. Най послѣ вратата ся отваря и нейното скръцване потресло евѣнкынжж душиж. Влѣзла помайчимата, погледнѣла усмихнѣто господаркжж си, но нищо не подумала. Сжщо и хубавицата не говорила, а само съ единъ плахъ погледъ ѣж попытала: що е това мамо? Но старата, като че ся веселяла на Невѣнкиното смущеніе и нетѣрпѣние, все си мѣлчала и, чякъ като ся минѣли вече нѣ колко минути, рекла ѣ: знаешъ ли, господжице, че този младъ момъкъ е много боленъ? — Боленъ! Защо? попытала Невѣнка, и лицето ѣ ся промѣнило. — Тежко боленъ, продължила старата,